

κ' ἐπάνω της ἀσάλευτος ὁ Θρόνος σου στηρίζεται
κ' ἀπὸ μεγάλους καὶ μικροὺς μ' ἀγάπη τριγυρίζεται.

Διακοσμήσης δορυγῆς ἐμπρός' στὸν κόσμο πέρα,
μ' αὐτὴν, μεγάλη Βασίληά, τὰ κήματα κυβέρινα.
Τούτη χρυσὴ Βασίλισσα θὰ μὲν' στὸν αἰῶνα,
καὶ Βασίλειον καὶ λαὸν ἀθάνατος κορῶνα.

**Κε 2' Ὁ Περικλέτης ὁ Πανσεναῖος
στὸν Ἐβουάρδο τῆς Βρετανίας.**

Καλῶς μὰς ἤλθες, Βασίληά τῶν Ἄγγλων, στὴν Ἀθήνα,
κ' ἐγὼ σὲ ραῖνω σήμερα μὲ ρόδα καὶ μὲ κρίνα.

Ὀβρα, μεγάλη Βασίληά, θάβα νὰ πῶσαι χάμα,
κ' ἐπιδυμῶ' στὴν Ἀγγλικὴν προσφώνησον νὰ κίμα,
καὶ γὰρ τὸ κράτος τῶν Ρωμαίων νὰ σὺβλεγα πολλα,
πλὴν δὲν τὴν ἔμαθα κ' ἐγὼ καθὼς τὸν Δαμῆλα.

Ὀβρα, σκηπτοῦχε τοιαυτῆ,
γὰρ σὲ χαρὰ καὶ κῆμος...
ἔλα νὰ μάθης τι θὰ πῆ
διοικήσεις καὶ νόμος.

Κι ἐγὼ μὲ πλῆθος ἔτρεξα φρονήσης νὰ εὐδῶ...
ἡ κριμα ποῦ δὲν ἤσωνα στὴς ἐιλογαῖς ἔδω,
ἡ διοικήσης τὸν Κορδόναρο, ἡ διοικήσης τὸν Λεβίδαρο,
νὰ δῆς καὶ τὸν σάνδαρο.

Κριμα ποῦ δὲν ἐτύχθης, τριανδρόη πορφύρα,
στὸς ἀληθεῖς ἀγάνας μας νὰ τύχης ἔδω πέρα,
νὰ νοηθῆς κράτος μὲ φροδὰ, καὶ γὰρ καλὴ σου μοῖρα
στὸ κτυπημένο πόδι σου νὰ σφηνωθῆ μὲ σφαῖρα.

Πολλὴς μαυρίλας συμφοραῖς
ὁ Κόρδοнос ἐθρήμα,
μὰ δυοτυχῶς κ' ὁ Δεολερῆς
στὴν Νάξο δὲν ἐβγήμα.

Κι ὁ Σαραβέλας, Βασίληά, δὲν βγήμα' στὴν Χαλκίδα,
κ' ἐν γένει τὸ Κορδόνι μας καιρῶς ἐπιγηῶθη,
σὸ μὴν κ' ὁ Προβελέγγιος' στὴν Μήλιο παρ' Ἠλιδα
κ' ἀτιὸς ἀπὸ τὸν κύριον Κουλοῦρην ἐπαγῶθη.

Τι κριμα ποῦ δὲν ἐτυχες ἔδω' στὴς ἐιλογαῖς
ἡ διοικήσης τὸν Κορδόναρο καὶ νὰ φωνάξης γέος.
Ὅποια πλάσις φαιδρωπὴ,
τι βροῦμα καὶ τι βροῦμα...
ἔλα νὰ μάθης τι θὰ πῆ
διοικήσεις καὶ νόμος.

Ἐδὼ τὸν νόμον ἡ τροφός,
τὸ φωνεῖτον Παλιῶν,
καὶ περιβάλλεται τὸ φῶς
καθέννας ὡς ἱμάτιον.

Ἐσεῖς τὸ παρακάνετε μὲ νόμον' στὴν Ἀγγίλα,
πρέπει καὶ λίγο ρεμπελὸ γὰρ κίπορα ποιμίλια.
Τίθει παντοῦ κ' ἐπειθεῖνα μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ
χωρὶς καμμία νομυμοῦρα, χωρὶς ἄμην κ' ὁ φέξῃ.

Χρεῖδ' οἶνται καὶ πατερὰ καὶ στανδῶνον λόγοι,
κ' εἰν' ἕνα πρῶμα φορευῶν,
μὰ καὶ πολλὸν σχολαστικῶν,
νόμος ἀκριβοδικῶς καὶ κρῆτος σὺν ραῖδγι.

Ὅποιας μάθης καὶ σεῖς ἀληφάντερο νὰ κρῆσι,
διὰν καὶ σεῖς φουσκῶσετε μὲ λόγους σὺν τοιαυσίμα,

δὲν θὰ φυλάτε σὰν κουντοὶ τὸν κάθε νόμο τότε,
γιατὶ κί ἡ τόση φύλαξις κάνει τὸν νόμο μούμια.

Ἄποια τέρριμα κἀποτι νὰ γίνεταί στραπίου...
δὲν ἔξερε πῶς λυτήθηκα κί ἐγὼ γιὰ τὸν Κολιδίου.
Καλῶς μᾶς ἤλθεσ, Βασιλῆᾶ. νὰ λουλουδιῶν πανέρι...
κατέκαρα λυτήθηκα καὶ γιὰ τὸν Καλλιρηπέρι.

Γιὰ σὲ λαχτήριον ψυχαῖς,
καὶ βλέπεις πῶς ἐποδοχαῖς
σοῦ ἄνομε μεγάλας.

Ὁ, τι μᾶς εἶναι δυνατὸν,
κί εἶδες παράταξιν σιρατῶν,
πεζούραις καὶ καρββαλαῖς.

Γιὰ σὲνα χαιρέι κί ὁ λαὸς κί ὁ συγγενῆς ὁ Θρόνος,
κί ἐπὶ βροχὴν ἀνθέων
στὴν γῆν τῶν ἡμιθέων
τὸ μεγαλεῖον σήμερα παρατῆς Ἀλβιδόνος.

Γι' αὐτὰ νὰ πῆς παρακαλῶ στὸν Ἰπουρογὸν τὸν Γρεῦ,
μὰ καὶ στὸν Κάμπελ Μπάνερμαν καὶ σ' ἄλλους μερικόνος,
πῶς ἔχουν πρὸς τοὺς Ἕλληνας καθήκοντα καὶ χρεῖ
καὶ λόγους νὰ μὴ φθέγγωται φιλοβουλγαρικόνος.

Πὲς τοὺς παρακαλῶ
νὰ βάλουνε μαλαδ.
Δὸς τὴν Μακεδονία,
κί ἄκουσε, Βρετανία,
κί ἔμετα τὸν ψωρίτ,
ἀντιγίβ ἄς εἶσο Κρήτ.

Φ. — Καὶ πάλιν καλῶς ὄρισες ἴσταν γῆν τῆς ἱστορίας,
εἰς τῆς Βυτωρίας.

Ἀσπίδα κροῦει πάχρουνε τὸ τῆς Παλλάδος δόρυ,
πίπτω κί ἐγὼ πρὸ σοῦ πρηγῆς,
καὶ χάσκοντες ὁμογενεῖς
σὲ βλέπουν φεοφόροι.

Καλῶς μᾶς ἤλθεσ, Βασιλῆᾶ, μετὰ τῆς Βασιλοῦσης...
κί ἐγὼ θερωδῶ παρακαλῶ στὸν Γρεῦ νὰ μιλῆσσι.
Ἄς παύσῃ κί ἡ σκληρότης των κί ὁ λόγος ὁ τραχὺς
κί ἄς μὴ φανοῦν ἀμνημονεσ λαμπρᾶς ἐποδοχῆς.

Εἶπεσ πολὺ πῶς ἀγαπῆς
τὴν γῆν τοῦ Παρθενώνος,
κί ἐπόταν στὴν ὀμιλίην πᾶς
τῆς γραίας Ἀλβιδόνος.

Μὴ λημονήσῃς, Βασιλῆᾶ,
τόσην ἀγάπην ἀληθῆ,
τὸν Κόρδονο καὶ τὴν Ἐλρᾶ,
κί ἔμετα τὸν Ἀγγλομαθῆ.

Ἰπουρηγίων πρόσσπα δὲν ἔχουν πλέον τοῖχοι,
διεφυλάξαμεν προσημὸς καὶ προπατῆρων θήκας,
κί ἀκόμη μένον ἔναντιοὺς σὺς ἀκόσε μᾶς ἤχοι:
Λεβδαρος, Κορδόναρος, καὶ φῶλα τῆς Μαρίνας.

Γλυκολαοῦν καὶ τὰ πούλητ:
καλῶς μᾶς ἤλθεσ, Βασιλῆᾶ,
μέσα ὅταν ῥόδων τὴν φωλιά,
καὶ κἀθε τραναφουλίτ,
παρακαλῶ τὰ φύλλα τῆς γῆς τοῦτον νὰ τινάξῃ,
ψηλῆ τὴν σκοπόρη μου πετῶ,
καὶ τίποτα δὲν τοῦ ζῆτω,
παρα κί αὐτὸς Κορδόναρος γιὰ γοῦστο νὰ φωνάξῃ.

Καὶ στὸν ἐξώση, Βασιλῆᾶ, τοῦ Παλατοῦ μᾶς βγῆσσι
καὶ μᾶς γλυκοχαρῆτινος καὶ πάλι μέσα μπησσι,
κί ἐσείσῃ μετὰ τῆς τῆς πόλις τῆς Παλλάδος...
εἰς τοῦτον βγαίνει κἀποτι κί ὁ Ρήγας τῆς Ἑλλάδος,
καὶ λέει τὸ πασίγνωστον πῶς μέσα ἴσταν καρδιά του
μᾶς ἔχει σὰν παιδιὰ του.

Ἐλα ἴσταν Ἀκροπόλι μᾶς... κῦτταξε τί Παρθενών!
ἔνας κῆριος Σπαρβολῆς, καὶ αὐτὰς ἀποθανόν,
μέσα ἴσθλλα τὰ ποσὰ σὺν φιλόπατρις ἀρίτει
καὶ ποσὸν γενναιοφρόνους
στὸν ἀρχαῖο Περικλῆ μέγας ἀνδρείας νὰ γίνῃ
ἀντιμὸ τοῦ Παρθενώνος.

Πλὴν ἐγὼ μ' αὐτὸ προτινεῖν τὸ ποσὸν τοῦ διαθέτου
λάμπων ἀνδρείας νὰ γίνῃ τοῦ συγχρότου Περικλέου.
Μόνον ἀγαλμα τοιοῦτον πρέπ' εἰς τοῦτους τοὺς καιροῦς,
τοὺς ἐξόχως σοβαροῦς.

Ἐλα ἴσταν Ἀκροπόλι μᾶς γιὰ νὰ γίνῃσι κῆρ μεγάλοις,
κί εἰς γόνυ, προσεσχίσησ,
κί ἔς ἀρθῆ πρὸς θεῖον κάλλος
ἡ βασιλικὴ ψυχῆ σου.

Ἐλα ἴσταν Ἀκροπόλι μᾶς νὰ ρεμβᾶσσι σοβαρᾶ
μια, δύο, τρεῖς, πολλάκις,
πλὴν γινόμεμ! ἴσταν Ἀμνηρᾶ
δὲν ἐβῆσῃ κί ὁ Στελλάνης.

Πολλὰ νομίζω περὶ τὰ πῶς οὐπτα, Βασιλῆᾶ μου,
μὰ τὸ μὲ σίχους φλασεῖν λογίεται δουλιὰ μου.
Καὶ τώρα τί χαιρετιμὸ ἴσταν Ἀνασσα νὰ κῆνω;
πέρου θαρροῦ τὴν ὕμνησα καὶ μετὰ τὸ παραπάνω.

Βέρι γουλί, οὐς προσκυνῶ μετὰ τῆς Βυτωρίας...
εἰς τῶν Ἑλλήνων τοὺς ὁρμεῖς δὸς δάφνου στεφάνι,
καὶ στὸν Ἀρχιεπισκοπον τὸν τῆς Καταβροβρίας
πολλοὺς πολλοὺς χαιρετιμοὺς ἀπὸ τὸν Μητροπόλην.

Καὶ πάλιν καλῶς ἤλθατε, καὶ πάλιν οὐδὲ κῆμ
χίλιας φοραῖς ἀκόμ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Γλάρος, δρᾶμα τοῦ Τερχόφ, τοῦ Ρώσσου δηλονότι,
μετάφρασις Ἀγαθολιῆ Κωνσταντινίδῃ πρώτῃ.

Ἐξέδωκεν ὁ Σύλλογος βιβλίον ἀφελίμων
καὶ τοὺς Τυφλοῦς... συνέγραψε Δροσίτης πανδαήμων.

Γεωργίη Ματθαίουπόου, τοῦ προσηφίλου ἐν φίλοις,
θεωριῶν βιβλίον σοφὸν περὶ τῆς βλῆς.